

BEROEPSGEHEIM

Saskia
de CosterDSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **GAEA SCHOETERS****Saskia de Coster**

Kent u van: romans, columns, verhalen en filmscenario's. Haar jongste boek is *Wij en ik*.

Ik kan niet schrijven met mensen in mijn buurt, maar ook niet zonder mijn hond Ilje. Niet zomaar een hond, maar een mopshond, en dus buitengewoon intelligent. Vroeger droegen Tibetaanse monniken die in hun brede mouwen, en die hondjes fluisterden de monniken dan wijsheden in. Ik hoop dat Ilje dat ook bij mij doet.

Ik vertel nooit aan mensen waar ik mee bezig ben, toch niet wat schrijven betreft, maar tegen Ilje kan ik het wel zeggen. Want die luistert alleen maar en zegt niets terug. Ze is een prima biechtvader. Luidop voorlezen wat ik geschreven heb, doe ik zelden, hooguit korte stukjes. Maar ik toets bij Ilje wel al mijn ideeën af. Heel mijn muur hangt ook vol met notities; daar sta ik voor en dan leg ik het haar uit. Ja, ze is een soort *Zuhörhund*. Maar bovenal is Ilje de ideale eerste lezer. Iemand die tegelijkertijd anoniem is en toch heel dicht bij mij staat. Want ik denk niet dat zij mij kent; ze

krijgt gewoon liefde en heel veel eten en reageert daar dan op. Dat is een beetje hetzelfde met een lezer; die geef je heel wat leesvoer en daar reageert die dan ook op.

Ik denk altijd dat mensen die Ilje graag hebben ook graag mijn boeken lezen, en dat klopt gewoon. Meer nog, als mensen Ilje niet graag hebben, klikt het ook niet met mij. En Ilje is natuurlijk ook een bruggenbouwer. Ik zie mensen denken: 'Die Saskia is een bitch, maar wat een lief hondje. Zo'n bitch zal ze dan wel niet zijn'. Of we op elkaar lijken? We zijn een beetje hetzelfde type. Haar gezicht ziet er altijd uit als een zure smiley, een uitdrukking die ik ook perfect beheers.

We hebben net een intensieve schrijfperiode achter de rug, dus nu is Ilje met vakantie. Om uit te rusten van het nieuwe boek, *Wij en ik*. Anders krijgt ze heel grote wallen. Het is lastiger voor haar dan voor mij, zo'n boek. Het is een beetje zoals een therapeut, die luisteren ook alleen maar, maar dat schijnt een erg intens beroep te zijn. Ilje is een fantastisch beest, dat mij nooit afleidt. En al helemaal niet met kunstjes, want ze kan echt niets, niet zitten, niet liggen, geen pootjes geven, ze is daar te slim voor. Bovendien denk ik dat ze, door zo vaak bij mij en tussen de letters te zijn, zichzelf ook niet meer als hond ziet; ze vertoont geen enkele affiniteit met soortgenoten. Speeltjes heeft ze niet in de schrijfkamer, alleen – en dat gaat nu heel ersatz klinken, maar dat is

het niet, want ze heeft hem zelf in het park gevonden – een fopspeen. Daar is ze dol op. Dus daar ligt ze dan, hele dagen, naast mijn bureau op die tutter te zabbere.

Ilje is nu vijf, dus mijn eerdere boeken heb ik zonder haar gemaakt, op *Dit is van mij* na. Dat merk je ook, ze zijn minder sterk. Daarom is *Wij en ik* ook echt zo goed, omdat zij erbij was.

Daarom heb ik haar ook Ilje genoemd: als ze doodgaat, neem ik gewoon een nieuwe, en dan noem ik die 10. Zo tel ik af, dat is berekend op een volledige schrijverscarrière. Maar ze wordt minstens 60. Het is tenslotte niet zomaar een hond, maar een heel bijzonder mopshondje. Extreem fit ook, door alle trappen hier in huis. En dol op fruit en groenten. Ze eet echt alles, ook sigarettenpeuken en platgetrapte kauwgom. Echt bijten in het leven is dat. Als die hond een auto had, zou er op haar achterruit *No Limits* staan. En *No Fear*.

Wat ook geweldig is, is dat Ilje zoveel tegenstellingen verenigt. Ze is zo lelijk dat het mooi wordt. Ja, lelijk, slim en gulzig, zo zou ik haar samenvatten. Dat is ideaal, dat is zoals bij Serge Gainsbourg, het recept voor genialiteit.

Op zondag 24 maart om 12.30 uur bespreekt Saskia de Coster samen met Caroline Lamarche het werk van de Duitse kunstenaar Antonia Baehr, te gast in de Beursschouwburg in Brussel. De Coster praat diezelfde dag om 17 uur in Rits Cinéma met collega-schrijvers Jeroen Theunissen en Jeroen van Rooij.